

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 183/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti Národnej rade Slovenskej republiky a proti uzneseniu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. 1302 z 30. novembra 2021 (sp. zn. P/306/21/K), uzneseniu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. 1303 z 1. decembra 2021 (sp. zn. P/303/21/K), uzneseniu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. 1304 z 1. decembra 2021 (sp. zn. P/305/21/K) a uzneseniu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. 1305 z 1. decembra 2021 (sp. zn. P/307/21/K), ako aj postupom, ktoré predchádzali ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2, čl. 55 ods. 1 a 2 a čl. 75 ods. 1 ústavy, práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 ods. 1 a 2 písm. a) a c) Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Národnou

radou Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) a viacerými uzneseniami Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) označenými v záhlaví tohto uznesenia, ako aj postupom výboru, ktorý vydaniu označených rozhodnutí predchádzal. Napadnutými uzneseniami výbor zastavil konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov smerujúce proti viacerým verejným funkcionárom.

2. Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vyslovil, že označené práva zaručené ústavou, chartou a dohovorom boli postupom a napadnutými uzneseniami výboru porušené, aby ústavný súd zrušil tieto uznesenia výboru a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V ďalšej časti petitu zároveň žiadal, aby ústavný súd výboru prikázal „*autoremedúrou zrušiť*“ doteraz podľa neho „*rovnako protiprávne vydané uznesenia*“ a stíhať všetky nepremlčané konania verejných funkcionárov, ktorými porušili ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon č. 357/2004 Z. z.“). Sťažovateľ taktiež žiadal, aby ústavný súd „*zakázal*“ výboru „*neobnoviť stav pred porušením*“ práva a „*nestíhať*“ všetky nepremlčané konania verejných funkcionárov, ktorými porušujú ústavný zákon č. 357/2004 Z. z., aby zakázal výboru „*porušovať povinnosti a obmedzenia pre verejného funkcionára na účel zamedzenia vzniku rozporu osobného záujmu verejného funkcionára s verejným záujmom pri výkone verejnej moci*“ a napokon, aby ústavný súd zakázal výboru „*opomínať povinnosť vyvodzovať zodpovednosť*“ verejného funkcionára za nesplnenie alebo porušenie povinností a obmedzení vyplývajúcich z ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

3. V rámci odôvodnenia svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentoval tým, že postup národnej rady, resp. výboru v predmetných konaniach bol vecne i procesne nesprávny a nespravodlivý a napadnuté uznesenia výboru neobsahujú absolútne žiadne primerané a racionálne odôvodnenie. Tvrdil tiež, že v konaní o bližšie nešpecifikovanom podnete bola vznesená námietka zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté a národná rada alebo výbor ďalšími protiprávnymi postupmi ignorovali z nedbanlivosti či úmyselne svoju povinnosť stíhať iných „porušovateľov“ ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v rokoch 2018 až 2022.

4. Sťažovateľ taktiež požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o podanej ústavnej sťažnosti.

5. Sťažovateľ následne svoje podanie doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 10. marca 2022, v ktorom žiadal ústavný súd prerušiť konanie v predmetnej veci a „*spýtať sa zákonných sudcov pléna ÚS SR a SD EÚ na sporný namietaný nesúlad čl. 1, čl. 4, čl. 2 a čl. 19 ZEÚ a vyriešiť otázky a pochybnosti o platnosti práva EÚ, ZFEÚ i ZEÚ v SR pre rozpor s Ústavou SR*“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sú námietky sťažovateľa, že napadnutými uzneseniami výboru a postupom predchádzajúcim ich vydaniu došlo k porušeniu ním označených práv zaručených ústavou, chartou a dohovorom.

7. Ústavný súd zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o ústavnom súde“), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 tohto zákona) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa čl. 11a ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. sa na konanie orgánu uvedeného v čl. 7 ods. 5 podľa čl. 9 až 11 primerane použijú ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní. Podľa § 14 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov je účastníkom konania ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak (odsek 1), a účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva (odsek 2).

9. Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. (konkrétne čl. 9 a nasl. uvedeného ústavného zákona), v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich im predovšetkým z čl. 4 až 8 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

10. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou napáda viaceré rozhodnutia výboru (vrátane procesného postupu výboru, ktorý im predchádzal) vydané v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., v ktorom však nemal postavenie verejného funkcionára, o ktorého právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa rozhodovalo. Sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy sa fyzická osoba alebo právnická osoba môže domáhať ústavnej ochrany vlastných základných práv a slobôd v prípadoch, ak došlo k ich priamemu porušeniu zo strany orgánov verejnej moci. Ústavná sťažnosť nemá charakter *actio popularis*, preto sa ňou nemožno domáhať ústavnej ochrany vo verejnom záujme bez toho, aby bol sťažovateľ priamo „obeťou“ namietaného porušenia základného práva alebo slobody. V posudzovanom prípade vzhľadom na postavenie sťažovateľa a na predmet a účel konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. nemohlo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľa, keďže tieto neboli predmetom ochrany a rozhodovania zo strany výboru.

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ zjavne nie je osobou oprávnenou na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutým uzneseniam výboru a procesnému postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou (bod 1 výroku uznesenia).

12. Vzhľadom na dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti sa aj rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania stalo bezpredmetným.

13. Zo strany sťažovateľa ide aj o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, preto ústavný súd žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhoviel (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu